

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2017-01-27
Besvaras senast
2017-02-17

Till miljöminister Karolina Skog (MP)

2016/17:261 Bottentrålning i naturreservat

För att långsiktigt värna våra naturresurser och den biologiska mångfalden i våra havsmiljöer krävs marina områdesskydd och regleringar av fisket. Sverige har antagit en ambition om att 10 procent av våra havsområden ska vara skyddade till 2020. Sverige har i den så kallade Nagoyaplanen åtagit sig att vidta snabba och effektiva åtgärder för att stoppa förlusterna av biologisk mångfald, så att världens ekosystem år 2020 är robusta och kan fortsätta att leverera sina livsviktiga tjänster, samtidigt som mångfalden av liv på vår planet säkras.

För hela Östersjöområdet är, enligt Östersjöcentrum, målet om 10 procents skydd redan uppnått till följd av att andra länder skyddat stora delar av sina områden. Men för de marina naturtyper som är särskilt skyddsvärda inom EU är läget fortfarande dåligt, och i Östersjön uppnår ingen av dessa naturtyper en gynnsam bevarandestatus. Skydd handlar sålunda inte bara om yta. Kvaliteten på skyddsområdet är avgörande för om det ska ge önskad effekt för biologisk mångfald och för de nyttor vi är beroende av. För att värna hotade naturmiljöer i våra hav krävs det enligt Havs- och vattenmyndigheten (HaV) att fisket regleras starkare, att skyddade områden är rätt utformade och placerade, att det sker en kontinuerlig uppföljning och analys och att referensområden inrättas helt fria från mänsklig påverkan. Dessa rekommendationer ingår i den handlingsplan för marint områdesskydd som presenterades av myndigheten 2016.

I dag förekommer bottentrålning i flera av våra skyddade havsområden. Under perioden 2011–2013 förekom bottentrålning i över 40 områden som är naturreservat eller Natura 2000-områden. Trålningsförbud råder endast i några enstaka skyddade områden och då endast i de mest känsliga delarna. Trots att det finns vetenskapligt stöd för att bottentrålning har stor påverkan på bottenmiljöer så sker detta i till exempel Kosterfjordens nationalpark, Norra Midsjöbanken och Väderöarna. Både HaV och Östersjöcentrum har lyft fram betydelsen av att även helt fiskefria områden bör inrättas för att fungera som säkerhet om fiskeförvaltningen skulle misslyckas; därutöver skulle det motverka genetiska effekter som uppstår på populationerna genom intensivt fiske. Ett helt fiskefritt område skulle även vara ett värdefullt referensområde för hur fiskfaunan förändras över tid i områden där inget fiske sker.

Vänsterpartiet har föreslagit att ett förbud mot bottentrålning bör införas i

samtliga svenska havsområden samt att Sverige bör driva detta krav på EU-nivå. Vi ser också skäl att i övrigt stärka regleringen av fiske i våra skyddade havsområden samt att ett antal helt fiskefria områden inrättas. Trots att fiske är en av de mänskliga aktiviteter som har störst påverkan på känsliga arter och naturtyper i till exempel Östersjön så är fisket sällan begränsat i våra skyddade områden. Detta är en konsekvens av att förvaltningen av havsmiljö respektive fiske sker separat och med olika mål. En sådan förvaltning som inte utgår från ekosystemet riskerar att ge negativa effekter för den biologiska mångfalden och i förlängningen försvaga det generella fisket i framtiden.

Visserligen råder det i dag brist på information om effekterna av bottentrålning på bottenmiljöerna i Östersjön och Bottniska viken. Men eftersom negativa effekter har konstaterats på platser där studier skett i större omfattning bör rimligen försiktighetsprincipen tillämpas för att värna robusta ekosystem och uppfylla våra åtaganden i Nagoyaplanen.

Med anledning av ovannämnda vill jag fråga miljöminister Karolina Skog:

1. Avser ministern att vidta åtgärder för att förbjuda bottentrålning i våra skyddade havsområden?
2. Avser ministern att vidta åtgärder för att inrätta skyddade områden som är helt fiskefria?

.....

Jens Holm (V)

Överlämnas enligt uppdrag

Maria Isaksson